

Болезнената връзка на Израел и Църквата

Този текст* има за цел да обясни болезнената връзка между Израел и църквата и страданията на народа на Израел, причинени от Христовата Църква.

Народите се различават по своята история, бит и култура и в повечето случаи между народите има големи различия. Но няма други толкова близки и в същото време отдалечили се през своята история и съдба групи като евреите и християните. Между евреите и християните има една връзка, която трае вече повече от двайсет века. Тази връзка е почти родствена, но исторически е много болезнена. Моето желание е да ви разкажа за тази болезнена връзка между Израел и Църквата, за страданията на народа на Израел и за грешките на Църквата на Исус Христос, които са донесли толкова страдание на еврейския народ. Моето убеждение е, че тази тема касае всеки християнин. И когато говоря за Христовата Църква, аз имам предвид Църквата в Европа и света, а не Църквата в България.

Но нека преди това да ви покажа нещо за мисията на народа на Израел в историята на човечеството. Римляни 11: 26-29 казва: "И така целият Израел ще се спаси, както е писано: - "Избавител ще дойде от Сион; Той ще отвърне нечестията от Яков; И ето завета от Мене към тях: Когато отнема греховете им." Колкото за благовестието, те са неприятели, което е за ваша полза, а колкото за избора, те са възлюбени заради бащите. Защото даровете и призванието от Бога са неотменими." Това е едно много важно изявление. Тези стихове ни казват ясно, че има някакви дарби и призвание върху Израел, които са неотменими. Което означава, че Бог няма да си ги вземе обратно. И макар тези думи да звучат познато на повечето от нас, защото са употребявани във контекста им, малцина са християните, които да могат да кажат какво точно съдържа това неотменимо призвание и дарби, които са върху Израел. Какъв е дарът и призванието върху Израел? За 19 века Църквата гледа на това призвание като нещо, което е приключило. Но тук се казва, че това призвание и дар са неотменими, т.е. те съществуват непрекъснато. Тогава: Какви са тези дарби и призвание, които лежат върху народа на Израел?

Битие 12: 1-3 казва "Тогава Господ каза на Аврам: Излез от отечеството си, измежду рода си и из бащиния си дом, та иди в земята, която ще ти покажа. Ще те направя голям народ; ще те благословя, и ще прославя името ти, и ще бъдеш за благословение. Ще благословя ония, които те благославят, а ще прокълна всеки, който те кълне; и в тебе ще се благославят всички земни племена." Когато Бог повика Авраам, то беше поради Божия план за спасението на всичките народи. Авраам беше повикан от Бог за едно свещеническо служение на протекция и спасение на всички останали нации. В твоето потомство ще се благословят всички останали народи. Това бе Божията цел за създаването на Израел като народ. Израел беше създаден и призван за едно свещеническо служение към нациите, т.е. да представи, доведе народите при Бога. Призванието на Израел бе да бъде инструментът за спасението на целия свят. И това призвание е неотменимо върху този народ и част от това призвание бе прехвърлено и върху нас, езическата Църква. Но то е неотменимото призвание и дарба, която е върху евреите. Защото Бог започна това спасение, като сключи завет с Авраам. И в Битие 22: 1-3 ние имаме базисния текст, от който можем да разберем дарбата и призванието на Израел -

"След тия събития Бог изпита Авраам, като му рече: Аврааме. А той рече: Ето ме. И рече Бог: Вземи сега единствения си син, когото любиш, сина си Исаак, та иди в местността Мория и принеси го там във всеизгаряне на един от хълмовете, за който ще ти кажа.

На сутринта, прочее, Авраам пограница та оседла осела си и взе със себе си и двамата от слугите си и сина си Исаак; и, като нацепи дърва за всеизгарянето, стана та отиде на мястото, за което Бог му беше казал." Бог поиска от Авраам да принесе в жертва сина си Исаак. И му каза: "Вземи своя син Исаак, единствения си син, когото обичаш". Авраам стана рано, взе сина си отиде на мястото, което Бог му посочи, върза момчето, то покорно се съгласи, вдигна ножа и когато замахваше, Бог спря ръката му. Какво стана? Бог получи това, от което се нуждаеше. Защото в жертвата на Исаак Бог видя доказателството, че заветът, който Авраам и Той бяха сключили, е по-скъп на Авраам от собственото му единствено дете. А животът на Исаак беше най-скъпото нещо, което Авраам имаше. Бог каза: "Щом Авраам можа да го направи, аз ще го направя." В този миг, когато замахваше с ножа, евреинът Авраам сключи завет с Бога от името на цялото човечество. Защото въз основа на тази жертва Бог също даде това, което беше най-скъпото за Него - своя син Исус. Обещанието бе дадено на Авраам, защото Авраам не пожали сина си, Бог обаче пожали Исаак. И заради това, което Авраам направи, Бог обеща, че ще даде своя Син за нас и няма да го пожали! И Бог обеща на Авраам да даде Исус. Затова Исус каза на евреите, че Авраам го видя и се зарадва. Ние трябва да разберем, че жертвата на Исус Христос бе дадена заради един мъж, който направи възможно това, като не пожали своето единствено любимо дете, но беше готов да го принесе в жертва. Благодарение на този свещенически акт на Авраам заветът бе сключен, обещанието дадено и целият свят беше спасен.

И Бог беше удовлетворен от Авраам и в него Той видя човек, чието сърце е изцяло покорно. А Авраам беше първият евреин според Битие 14: 13. Така евреинът Авраам беше този, който даде условията за това Исус Христос да бъде даден за нас и ние никога не бива да забравяме този факт. И точно тук ние откриваме свещеническото призвание и дарба на Израел. Неотменимото призвание и дарбата на Израел е да извиква и освобождава благословение върху цялото човечество.

В Римляни 11: 1, 11-26 пише "И тъй, казвам: Отхвърлил ли е Бог Своите люде? Да не бъде! Защото и аз съм израилтянин, от Авраамовото потомство, от Вениаминовото племе... Тогава казвам: Спънаха ли се, та да паднат? Да не бъде! Но чрез тяхното отклонение дойде спасението на езичниците, за да ги възбуди към ревливост. А, ако тяхното отклонение значи богатство за света и тяхното отпадане - богатство за езичниците, колко повече тяхното пълно възстановяване! Защото на вас, които бяхте езичници, казвам, че, понеже съм апостол на езичниците, аз славя моята служба, дано по някакъв начин да възбудя към ревливост тия, които са моя плът, и да спася някои от тях. Защото, ако тяхното отхвърляне значи примирение на света, какво ще бъде приемането им, ако не оживяване от мъртвите? А ако първото отместото е свето, то и цялото засяване е свето; и ако коренът е свет, то и клоните са свети. Но, ако някои клони са били отрязани, и ти, бидейки дива маслина, си бил присаден между тях, и си станал съучастник с тях в тлъстия корен на маслината, не се хвали срещу клоните; но ако се хвалиш, знай, че ти не държиш корена, а коренът тебе. Но ще речеш: Отрязах се клони, за да се присада аз. Добре, поради неберието те се отрязах, а ти поради вяра стоиш. Не високоумствай, но бой се. Защото, ако Бог не пощади

естествените клони, нито тебе ще пощади. Виж, прочее, благостта и строгостта Божия: Строгост към пагналите, а божествена благост към тебе, ако останеш в тая благост; иначе, и ти ще бъдеш отсечен. Така и те, ако не останат в неверие, ще се присадят; защото Бог може пак да ги присади. Понеже, ако ти си бил отсечен от маслина по естество дива, и, против естеството, си бил присаден на питомна маслина, то колко повече ония, които са естествени клони, ще се присадят на своята маслина! Защото, братя, за да не се мислите за мъдри, искам да знаете тая тайна, че частично закоравяване сполетя Израел, само докато влезе пълното число на езичниците. И така целият Израел ще се спаси, както е писано: - "Избавител ще дойде от Сион; Той ще отвърне нечестията от Яков." Това е единственото библейско, новозаветно учение за Израел, което Христовата Църква има. Предупреждението на апостол Павел към езичниците християни да не се възгордяват, но "да помнят, че не те гържат корена, а коренът гържи тях, защото те са само едни диви клони в гървото" се оказва повече от уместно. Днес ние виждаме, че неговите гуми са били пророчески. Сякаш апостол Павел, вдъхновен от Святия Дух, е предвиждал това, което е щяло да стане през вековете след него. Чудя се дали когато апостолът е писал тези гуми, е съзнавал колко трагично прав е бил? Тези стихове ни показват какво би трябвало да бъде поведението на езическите народи към Израел. Но каква е действителността? Какво е действителното поведение на християнската Църква в Европа към Израел? Запази ли Христовата Църква учението на Исус Христос и апостолите чисто?

За 2000 години Сатана успешно е внасял омраза и вражда между Църквата и Израел. Трябва да признаем някои големи успехи на дявола в това отношение. Първо той успява да накара дивите клони да отрежат питомните и след това отрязва и дивите клони от корена на гървото. И поради непокорство на гумите на Павел в Римляни 11 глава християни са мразели и преследвали евреите и това продължава и до днес. Още през втори век, езическата Църква изгубва своето разбиране за неотменимия гар и призвание на Израел. Защото езическата Църква започва да мисли по този начин: "Понеже цялата Църква е Царство от царе и свещеници вече (според I Петрово 2: 5), свещеническото служение и призвание на Израел вече приключи. Освен това те не приеха Месия и затова са отхвърлени от Бога." И това е една централна грешка, направена от така наречените Отци на езическата Църква. Защото ние прочетохме Павел изрично да набляга, че независимо от служението на езичниците гарбата и призиването върху Израел са неотменими и Бог не е отхвърлил своите люде.

На 13 август 1920 година един човек, когото човечеството покъсно ще нарече най-злокобната личност на двайсет век, Адолф Хитлер, казва следното: "Аз вярвам, че моето отношение към евреите е в съгласие с волята на Всемогъщия Бог. Заставайки открито срещу евреите, аз съм инструмент в Божията ръка". Кое дава основание на още младия Адолф Хитлер да заявя това? Един безгъл поглед в историята на Европа ще ни покаже, че за период от деветнадесет века в пределите на християнска Европа има постоянен опит за геноцид над еврейския народ. Но Холокоста по времето на фашизма е най-ужасяващото нещо, което човечеството някога е преживявало. Холокоста е Ада на земята! За период от двайсет века християнска Европа избива около десет милиона евреи. Шест милиона от тях са избити и изгорени в лагерите на смъртта за период от 4 - 5 години. Това става само преди по-малко от 65 години. От живеещите в Европа преди войната девет милиона и половина евреи оцеляват едва три милиона и половина. Вината за това не може да бъде приписана само на Хитлер. Омразата към евреите е вече предварително насадена в християнска Европа. Адолф Хитлер не

е имал голям проблем да доведе до пълно развитие вече установените в обществото антисемитски разбирания. Тези предрасъдъци и разбирания са вече столетия наред преди това здраво установени в германското общество и европейските народи от християнската Църква. Огромната вина на християнската Църква е в канонизирането на така наречената "заместителска теология", според която Бог е прекъснал своя завет с "физическия Израел" и има завет само с "духовния Израел", който е Църквата. И понеже "физическия Израел" отхвърлиха Исус Христос, те са отхвърлени от Него и са Негови врагове. Думите на апостол Павел биват забравени, учението на апостолите бива потъпкано.

В този смисъл фашизмът стъпва върху една вече изградена през столетията антисемитска основа. Идеята, че германският народ не е знаел за случващото се, не може да бъде приета. Както и идеята, че народите, които са гали своите евреи, не са знаели какво Хитлер ще прави с тях, също не може да бъде приета. Хитлер може да бъде обвинен в много неща, но никога не може да го обвини, че е скрил от последователите си вида Германия и нов световен ред, който е искал да изгради. Точно обратното, антисемитската пропаганда е напълно открита и мястото на евреите в плановете на фашизма никога не е било скривано. В този смисъл, хвърлянето на цялата вина за Холокоста върху фашизма не може да бъде обективно. Голямата отговорност лежи върху християнската Църква на Европа.

Трябва да се върнем стотици години назад в историята на Църквата, много преди Църквата да се раздели на Източноправославна и Римокатолическа, за да можем ние като християни да видим кои са причините за всички тези трагични събития. Според Библията, когато всичко това, наречено християнство и Църква започва в земята на Израел от евреина Исус Христос, когато Святия Дух се излива в деня на Петдесетница в Ерусалим и Църквата на Исус Христос се ражда, сред членовете на Църквата няма и един християнин, който да не е бил евреин. Цялата ранна Църква беше еврейска. Евангелието се проповядва на иврит в Синагогите на Израел и в храма. Църквата на евреина Исус Христос е родена като нещо еврейско, а не езическо. Евреи написват текстовете на Новият Завет на Исус Христос. Църквата е започната чрез евреи в Ерусалим и е ръководена от евреи през първите деветдесет-сто години от своето съществуване. И тогава идва един момент, когато Бог изпраща евреите християни да проповядват Евангелието на езичниците и езичниците се спасяват. И Библията описва колко трудно е на евреите, повярвали в Исус Христос, да приемат, че езическите народи могат да станат християни. Искам да обърна вниманието ви на този факт. Нашите еврейски праотци, живели през първи век след Христа, не са могли да си представят, че християнската вяра може да бъде дадена на езическите народи. За вярващите в Исус Христос евреи през първи век християнската вяра е нещо само еврейско. И когато накрая езичниците се покаяват и стават християни, те идват и се присъединяват към еврейската Църква и това създава страшно много проблеми. Една сериозна част от Новия Завет е посветена на уреждането на проблемите между евреите, вярващи в Исус, и новоповярвалите езичници-християни. Основни въпроси на Новия Завет са: "Трябва ли езичниците да се обрязват като евреите и трябва ли езичниците да пазят еврейските традиции и закона на Мойсей? Или езичниците могат да вярват в Исус Христос и да имат своята културна различност от евреите?" В своята мъдрост еврейските отци на Църквата освобождават езичниците от пазенето на Мойсеевия Закон.

Впоследствие, около 70 година, след гълга обсада римските легиони превземат и унищожават Ерусалим и храма в Ерусалим и Еврейската държава, която и без това е под Римска власт, окончателно спира да съществува. Евреите са пръсна-

ти по целия свят, според пророческите думи на Исус; започва т.нар. "диаспора". Но какво става всъщност? Не само Израел като държава спира да съществува, не само Израел като народ е пръснат по лицето на земята и впоследствие ние виждаме, че евреи живеят в над сто държави по земното кълбо, но още нещо се случва в този момент. Пръскането на евреите води до разрушаването на еврейските Църкви. На пръв поглед несъществено, маловажно събитие, довело до непобиращи се от ума последици за народа на Израел в по-късните векове. С пръскането и разрушаването на еврейските църкви от Юдея, Самария и Галилея и растящия брой езичници, вярващи в Исус Христос, месианските евреи се претопяват сред християните езичници и, всъщност, от този момент еврейската Църква престава да съществува и еврейският оригинален вкус на християнското богослужение изчезва. Това създава условия еврейските корени на Христовата Църква да бъдат отрязани. От друга страна, пръснати сред други народи, бежанците евреи се хващат за своята еврейска идентичност и култура, юдейска религия, език и традиции, за да не се претопят и изчезнат. И когато впоследствие езическата Църква започва да преследва евреите, Християнската вяра изгубва окончателно своя еврейски произход и идентичност в очите на еврейските хора. Така Христовата Църква, започнала като нещо чисто еврейско, се отдалечава напълно от еврейството и постепенно се изпълва с езическата култура на различните народи.

Езическата Църква от своя страна не само се откъсва от връзката си с еврейската Църква, но отрязва своите юдейски корени и произход. Това става чрез създаването на небиблейската антисемитска заместителска теология. С изчезването на еврейските църкви Църквата на езичниците предприема политика евреите, вярващи в Исус, и останалите евреи да бъдат изключени от християнското семейство и да бъдат анатемосани като "враговете на Исус". Викът "Те са убийците на Исус!" започва да звучи още в края на 1-ви век и това прави вече повече от деветнадесет века. Християнската Църква никога не е разрешавала тази историческа несправедливост, довела до толкова много скръб и страдание на народа на Израел.

Каква е историята на Църквата? След първи век отношението на Църковните лидери към евреите, вярващи в Исус Христос, и еврейския народ се променят драматично. През първи век евреите християни са били уважавани като родителите, старейшите на Църквата. Исус Христос беше евреин и апостолите бяха евреи. Следват три исторически събития, които променят всичко. Разрушаването на Ерусалим и храма, разпръскването на евреите по земята и последвалото изгонване на всички евреи от столицата Рим довеждат до едно ново отношение към евреите. Много скоро в Църквата се появява идеята, че поради особеното гонение, което евреите преживяват от всички страни, те вероятно са окончателно прокълнати от Бога и отхвърлени. Църквата на езичниците започва да гледа на себе си като на новия Израел, който напълно е подменил и изместил стария Израел. Историческите имат документи, от които се вижда, че месианските евреи и евреите са били отхвърлени и анатемосани от Църквата. Църквата обявява, че ако си евреин християнин и живееш като евреин, това е ерес. Свети Юлиан мъченик, един от отците на Църквата, написва: "Този, който иска да бъде едновременно християнин и евреин, не може да бъде нито християнин, нито евреин." Само каква несправедливост и липса на благодарност към еврейския народ. Малко по-късно отците на църквата обявяват, че ако си евреин християнин и живееш като евреин, това е ерес. Това бива канонизирано като ерес на II Никеийски Събор на Църквата и остава канон до средата на 19 век. Когато един евреин е изповядвал вяра в Исус, той е бил задължаван да презира другите евреи, да се отрече от всички еврейски практики, да смени своето име с християнско, да на-

рушава съботата и да яде свинско. Има много документи с решения по тези въпроси, взети от Църквата. Всичко това довежда евреите до отвращение към християнската вяра.

Случилото се в края на първи и втори век след Христос е престъпление и тежък морален грях към месианските евреи. Езическата Църква, наследница на евреите апостоли и еврейската Църква, които дадоха свобода на езичниците да не стават Юдеи като пазят закона на Мойсей, принуждава евреите да изоставят своето еврейство. Какъв срам пред Исус Христос, който се гордееше с това, че е евреин. И се стига до това евреите да са единствената етническа група в историята на човечеството, на която е отказано да има етническа Църква. Защото на евреина вярващ му се забранява да бъде евреин и трябва да бъде напълно асимилиран от друга етническа група. Антисемитизмът, който избуява в Европа на тази благодатна почва, е потресаващ. През пети век Хризостом отбелязва, че евреите са възплатени дяволи. Кръстоносните походи постановават, че избиването на евреи е един Божествен акт на вяроност към Исус Христос. Това поразително напомня на исляма и свещената война джихад и няма нищо общо с Евангелието. Кръстоносците избиват хиляди по хиляди евреи по пътя за Светата земя и Ерусалим. Но гонението на евреите започва далеч преди средните векове.

Ето малко исторически факти:

През 70 година Римските легиони потушават въстанието в Ерусалим. Храмът е разрушен. Римляните избиват един милион и сто хиляди евреи и откарват в плен над 97 хиляди.

През 135 година император Агриан потушава въстанието на евреите, водено от Бар Кохба, и избива над 500 000 евреи. Той изселва евреите окончателно от Израел, преименува земята на Палестина, а Ерусалим на Елия Капитолия. Той е първият император, забранил практикуването на юдейската религия в империята.

Първите писмени антиеврейски теологически разработки датират от 200 година след Христос. Един от бащите на вярата Тертулиан, който е бил син на римски центурион и е учил римско право, приема християнската вяра през 196 година и впоследствие става презвитер на църква. Това е човекът, който формулира доктрината за Триединството и въвежда много от терминологията, която и до днес е фундаментална за християнството. Влиянието на Тертулиан върху Отците на вярата и върху формирането на теологията на Църквата е едно от най-големите. До днес са запазени 31 от неговите трактати за молитвата, за кръщението и т.н. За съжаление, наред с добрите неща, той е първият човек, който залага антисемитизма като част от теологията на Църквата. Той пише няколко явни антисемитски трактата срещу евреите.

Император Константин, който приема вярата към 312 година и я обявява за официална в Римската империя през 325 година, приема политика, подкрепяща антиеврейските закони.

През 379 година Теодосий Велики забранява евреи да заемат държавни позиции и позволява имотите на евреите да бъдат конфискувани.

Иоан Хризостом, един от бащите на вярата, през 386 година написва осем антиеврейски трактата срещу евреите в Антиохия.

През 406 година император Теодосий II възстановява забраната на Агриан за практикуването на юдаизма в империята.

През 612 година евреи, които отказват да бъдат кръстени, са изгонени от Испания. Всички еврейски деца до 7 години биват взети от родителите си и дадени за отглеждане от християнски семейства и направени християнчета.

През 632 година император Ираклий I застава всички

евреи на територията на Византийската империя да бъдат покръстени и при отказ да бъдат избити.

През 628 година крал Дагобер изгонва всички евреи от Франция. През 694 година в Испания се приема закон, с който всички евреи стават роби, собствеността им е конфискувана, юдейската религия е поставена извън закона.

През средните векове стават едни от най-големите масови погроми на евреи в Европа. През 1096 година се осъществява първият кръстоносен поход в Германия през градовете по поречието на река Рейн. Резултатът е избиването на 12 000 евреи. През 1121 година евреите са изгонени от Белгия, докато не се покаят, че са убили Христос. Списъкът от злодеянията срещу евреите, извършени през средните векове, е почти безкраен.

През 1348 година от Китай бива пренесена чумата в Европа. Най-напред тя избухва в Сицилия и в Генуа и впоследствие обхваща 1/3 от населението на Европа. 1/3 от населението на Европа става жертва на чумната епидемия. Това е най-жестоката епидемия, която светът някога е познавал. Единствено Бохемия и Полша минават по-леко поради строга карантина, която налагат. В същата година в Южна Франция започва да се разпространява лъжата, че "Евреите са виновни за чумата!" И какво били направили евреите? Те били отровили кладенците на много места в Европа едновременно. Така на евреите отново биват приписани неща, които те не са извършили, както много векове преди това се е правело. За евреите се е казвало, че ядат християнски деца и то преди всичко по време на Великденските празници. И винаги се е афиширало, че те са дяволи в човешка плът. И християните са вярвали на това. Хиляди християни, които всяка неделя са отивали на църква, за да се поклонят на Исус, са слушали антисемитски проповеди и са вярвали на тези лъжи. Лъжата за чумата, причинена от евреите, започва от Южна Франция, разпространява се из цяла Франция и води до изгарянето на много евреи и до унищожаването на техните синагоги. Това е било нещо жестоко и това са били ужасни дни. И не е имало кой да се противопостави на всичко това. Тази лъжа залива цяла Европа и преминава в масови насилия и убийства.

В Базел на 17 януари 1349 година започват убийствата на евреи. 200 еврейски синагоги са били изгорени в Германия. Така на 24 юли 1349 година във Франкфурт гражданите на града окупират еврейския квартал. Те нахълтват в квартала и принуждават под заплаха беззащитните евреи да запалят сами домовете си. След което един по един хвърлят и хората в пламъците. Можете ли да си представите каква болка е това? Тези въоръжени тълпи отиват и евреите стоят напълно безпомощни и беззащитни, това са тези, чиито бащи са направили същото нещо около 100 години преди това, през 1241 година. Мъже, жени и деца са били бити до смърт или са били изгорени. Стотици хиляди евреи умират на кладите и всичко, което са виждали, преди да умрат, е бил кръстът на Исус Христос. В името на Исус хора, които са се наричали "християни", избиват по зверски начин невинни хора, само защото са евреи. Това е много дълбока рана и грях. Това е нараняване на евреите, което не може да бъде лесно забравено. И ние трябва да се запитаме: "Нима това безобразие може да се забрави? Не трябва ли еврейският народ да чуе поне едно "Извинявайте и простете ни" от нас, християните. Нима не е време да кажем, че тези дела са срам и позор за Христовата Църква?"

Причиненото от Християнската Църква в продължение на двайсет века страдание на еврейския народ е голям срам за Църквата на Исус Христос. Заг тези злодеяния, извършени в името на християнската вяра, не стои Господ Исус Христос. Това не е учението и практиката на евреина Исус. Ние трябва да обясним това на евреите. Двадесет века езичниците

християни са лъгали и съблазнявали евреите в Исус Христос. Исус Христос няма нищо общо с погромите, убийствата и зверствата, които в Неговото име християни са вършили с еврейския народ. Този Христос и Месия, в когото ние вярваме, е евреин и обича всеки евреин и никога не се е отричал от своето еврейство. Евреинът Христос е бил опорочен пред очите на евреите. Ние трябва да помолим за прошка евреите, ако това изобщо е възможно. Нашият дълг към евреите е прекалено голям и ние не можем да го покрием никога. Но ние можем да направим нещо днес, ние можем да стоим за Израел и за евреите с всичко, което можем.

Когато чета историята на еврейския народ през последните двайсет века, съм изумен от това колко много съдбата на народа на Израел прилича на тази на Исус Христос. Исус Христос и Израел са много подобни в своето страдание. Има една тясна връзка между тях, тяхното призвание и техните съдби. Бог призова народа на Израел да бъде светлина и спасение на народите. Исус Христос дойде да даде светлина и спасение на народите. Исус Христос страда напълно невинен, обвинен и осъден несправедливо. И еврейският народ страда напълно невинен, обвинен несправедливо през последните две хиляди години. Когато през тъмните векове или по времето на фашизма евреите биваха обвинявани и осъждани, те не бяха сторили нищо лошо. Евреите отиваха в камерите на смъртта или на ешафода, или на кладата поради единствената вина, че просто бяха евреи. Исус не беше виновен, Израел също не беше виновен.

Левит 16: 20-22 казва "А като свърши да прави умилостивение за светилището, за шатъра за срещане и за олтара, нека приведе живия козел; и като положи Аарон гвете си ръце на главата на живия козел нека изповяда над него всичките беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове, и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; и като пусне козела в пустинята, козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя." В продължение на близо двайсет века евреите са като този жертвен козел от Стария Завет, върху когото първосвещеникът на Израел полагаше греховете на нацията в Деня на умилостивението. Век след век народът на Израел беше натоварван с проклетия, обвинения и вина за греховете на човечеството. Почти няма народ в Европа, който в историята си да не е стоварил собствените си грехове или незаслужена вина върху евреите, живеещи на неговата територия. За какво ли не са били виновни евреите - че са причинили болести, че са виновни за сушата, че са виновни за гъжда, появи ли се проблем, виновни са евреите. И след това са били избивани напълно невинни. Почти двайсет века, помислете само, те са поемали бедите и греховете на човечеството, ставайки виновни, макар и невинни. Но не е ли именно това, за което Исус Христос дойде и умря на Голготския кръст? Исус беше невинен и взе върху себе си вината, греховете и беззаконията на хората. Ние отново виждаме тази особена връзка в съдбата на Исус Христос и народа на Израел. Сякаш не можем да ги разделим.

Последните две хиляди години е имало много малко любов и разбиране към народа на Израел. През последните двайсет века християните не са показали любовта, която народът на Израел заслужава. Осмелявам се обаче да кажа, че днес евреите вече имат приятели в Христовата Църква. И тези приятели на Израел се увеличават с всеки изминал ден. Ние никога няма да забравим, че благословието и спасението дойдоха върху нас чрез Израел.

* Текстът е базиран върху поучение на пастор Андрей Аврамов.